Laos Extension for Agriculture Project
P.O. Box 9159
Vientiane, Lao P.D.R.
Tel/fax: 021 732 162 Mobile: 020 5526277
Email: leap@laoex.org
Email: cetdu@laoex.orgg

ວິທີການຝຶກອົບຮົມ_ສົ່ງເສີມຊາວ ກະສິກອນທີ່ມີປະສິດຕິພາບ

ເອກະສານ ປະກອບການຝຶກອົບຮົມ 06:

CETDU
Central Extension
Training and
Development Unit

ປື້ມຄູ່ມືໃນການສົ່ງເສີມກະສິກຳແມ່ນຫົວຂໍ້ຕໍ່ເນື່ອງຊຶ່ງລວມມີ:

- ວິທີການສົ່ງເສີມ (ພາກ 1 ຫາ 19)
- ເຄື່ອງມື ສຳລັບວິທີການສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະປ່າໄມ້
- ປື້ມຄູ່ມື ກ່ຽວກັບເຕັກນິກ ກະສິກຳ ລ້ຽງສັດ ປູກຝັງຫລັກສູດ (ພະນັກງານສົ່ງເສີມ ຂັ້ນເມືອງ ແລະພະນັກງານສົ່ງເສີມຂັ້ນບ້ານ)

ປື້ມຄູ່ມືດັ່ງກ່າວແມ່ນເຈດຕະນາເຮັດໃຫ້ການນຳໃຊ້ງ່າຍຂຶ້ນໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ນຳສະເຫນີຈຸດປະສົງຂໍ້ມູນເບື້ອງຕົ້ນຂອງວິທີການສົ່ງເສີມກິສິກຳ. ປື້ມຄູ່ມືດັ່ງກ່າວໄດ້ຖືກພັດທະນາໃນບາດກ້າວທຳອິດຂອງໂຄງການ Leap ໂດຍການ ຮ່ວມມືກັບພະນັກງານຄູຝຶກຂອງກອງສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ (ໂດຍແມ່ນ ພະນັກງານວິຊາການ CETDU)
ຄວາມມຸ້ງຫມາຍແມ່ນເພື່ອພັດທະນາເປັນເຄື່ອງມືໃຫ້ພະນັກງານ ສົ່ງເສີມຂັ້ນເມືອງສາມາດຖ່າຍທອດໄປເຖິງຄວາມຕ້ອງການຂອງຊາວກະສິກອນ.

Laos Extension for Agriculture Project
P.O. Box 9159
Vientiane, Lao P.D.R.
Tel/fax: 021 732 162 Mobile: 020 5526277
Email: leap@laoex.org
Email: cetdu@laoex.org

ປື້ມຄູ່ມືໃນແຕ່ລະເລື້ອງ

I. <u>ເອກະສານປະກອບການຝຶກອົບຮົມຄັ້ງທີ 1</u>

1. ລະບົບ ແລະຂະບວນການຝຶກ _ ສົ່ງເສີມວຽກງານກະສິກຳ ແລະປ່າໄມ້
2. ວິທີການປະເມີນຄວາມຕ້ອງການຝຶກ_ສົ່ງເສີມ ຊາວກະສິກອນ (TNA _ Kiss)
3. ເຕັກນິກການພົວພັນ_ສື່ສານທີ່ມີປະສິດທິພາບ
4. ວິທີການເຮັດວຽກກັບຊາວກະສິກອນ
5. ຄູ່ມືພາກສະໜາມ ສຳລັບນັກສົ່ງເສີມ

II. <u>ເອກະສານປະກອບການຝຶກອົບຮົມຄັ້ງທີ 2</u>

6. ວິທີການຝຶກອົບຮົມ_ສົ່ງເສີມຊາວກະສິກອນທີ່ມີປະສິດທິພາບ
7. ບາງເຕັກນິກການຝຶກອົບຮົມແບບມີສ່ວນຮ່ວມ
8. ການຝຶກອົບຮົມແບບມີສ່ວນຮ່ວມ
9. ເຕັກນິກພື້ນຖານສຳລັບວິທະຍາກອນ
10. ການພັດທະນາກຸ່ມຜູ້ຜະລິດ
11. ການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານກຸ່ມທີ່ມີປະສິດທິພາບ
12. ການພັດທະນາຜູ້ນຳຊຸມຊົນ ແລະວິຊາການບ້ານ
13. ການຕິດຕາມຊຸກຍູ້ຂະບວນການຝຶກ_ສົ່ງເສີມຊາວກະສິກອນ
14. ວິທີການ, ເຄື່ອງມືການວາງແຜນ ແລະປະຕິບັດແຜນການ

III. <u>ເອກະສານປະກອບການຝຶກອົບຮົມຄັ້ງທີ 3</u>

15. ພື້ນຖານການພັດທະນາ ແລະວິທີການຝຶກສົ່ງເສີມ ແບບມີສ່ວນຮ່ວມ
16. ວິໃສທັດໃນການປັບປຸງວຽກງານການສົ່ງເສີມ ກະສິກຳ
17. ປັດໃຈມະນຸດ ແລະການພັດທະນາ ວຽກງານ ສົ່ງເສີມ ກປ
18. ການຈັດທັດສະນະສຶກສາ
19. ລະບົບ ພໍ່ປົກຄອງລູກ ຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ແລະການມີສ່ວນຮ່ວມ

ເອກະສານ 06: ວິທີການ⁄ ຝຶກອົບຮົມ_ສົ່ງເສີມຊາວກະສິກອນທີ່ມີປະສິດຕິພາບ

ສາລະບານ

ບົດນຳ 2

ລັກສະນະທີ່ດີຂອງຄູຝຶກ 4

ຂະບວນການຝຶກອົບຮົມຊາວກະສິກອນທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດ 7

ເຕັກນິກພື້ນຖານສຳຄັນສຳລັບການຄວບຄຸມຫ້ອງຝຶກ 11

ການຈັດການສະຖານທີ່ຝຶກອົບຮົມ 11

ການຄວບຄຸມບັນຍາກາດ 12

ການຄວບຄຸມເວລາ 14

ການຄວບຄຸມເນື້ອໃນການຝຶກ 14

ການຈັດການບໍລິຫານຝຶກ 16

ກອງສົ່ງເສີມ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້

ພະແນກ ສົ່ງເສີມ ແລະ ຄຸ້ມຄອງໂຄງການ

ໜ່ວຍງານ ພັດທະນາຮູບແບບ ແລະ ຝຶກອົບຮົມ, ເມສາ 2003

- ກຳນົດໜ້າທີ່ລະອຽດໃຫ້ແຕ່ລະຄົນໃນທີມງານວ່າຈະເຮັດສິ່ງໃດເວລາໃດໃນໄລຍະຝຶກຕົວຈິງ, ພ້ອມທັງມອບໜ້າທີ່ຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສຳມະນາກອນເອງຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດດ້ວຍ
- ຈັດແຈງສະຖານທີ່ພັກເຊົາຢູ່ກິນຂອງສຳມະນາກອນ ແລະແຂກຖືກເຊີນຕ່າງໆ
- ວາງລະບຽບການໃນການຢູ່ກິນພັກເຊົາຮ່ວມກັບສຳມະນາກອນ ໂດຍມີຜູ້ຕິດຕາມດູແລລະອຽດປະຈຳອີກດ້ວຍ
- ຈັດແຈງການເດີນທາງໄປມາຂອງສຳມະນາກອນ ແລະທີມງານ
- ຄຸ້ມຄອງວັດຖຸອຸປະກອນ ແລະງົບປະມານການຝຶກໃຫ້ມີປະສິດຕິພາບສູງສຸດ
- ເກັບກຳບັນຫາຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຕະລອດເວລາເພື່ອເປັນບົດຮຽນໃນຕໍ່ໜ້າ
- ບັນທຶກລາຍງານການຝຶກໃຫ້ຜູ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຮັບຮູ້ນຳ

ທັງໝົດທີ່ກ່າວມານັ້ນເປັນພຽງແຕ່ຂໍ້ແນະນຳໃນໜ້າເຈ້ຍເພື່ອໃຫ້ຜູ້ທີ່ສົນໃຈໄດ້ອ່ານ ແລະເກີດແນວຄວາມຄິດໃນທາງປະຕິບັດ ແຕ່ຜົນຈະເກີດຢ່າງເປັນຮູບປະທຳຂຶ້ນໄດ້ນັ້ນ ຢູ່ທີ່ຄູຝຶກເອງຕ້ອງໄດ້ຝຶກຝົນປະຕິບັດຢ່າງຈິງຈັງ, ດ້ວຍໃຈມັກ ແລະຮັບຜິດຊອບແທ້ໆ, ຄວາມຮູ້ເລົ່ານີ້ຈຶ່ງຈະເກີດປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ຕົນ ແລະຊາວກະສິກອນຜູ້ທີ່ຍັງຄອງຄອຍການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກພວກເຮົານັບຮ້ອຍນັບພັນ.

“ວຽກເກີດຂຶ້ນໄດ້ຢູ່ທີ່ການຊອກສະແຫວງຫາ, ຜົນສຳເລັດຈະເກີດມີຂຶ້ນມາຢູ່ທີ່ການໄດ້ເລີ່ມລົງມືປະຕິບັດ”.

ວິທີການ⁄
ຝຶກອົບຮົມ_ສົ່ງເສີມຊາວກະສິກອນທີ່ມີປະສິດຕິພາບ

ບົດນຳ

ການຝຶກອົບຮົມແມ່ນເປັນຂະບວນການທີ່ຕໍ່ເນື່ອງ, ມີເປົ້າໝາຍສຳຄັນແນໃສ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກເກີດການປ່ຽນແປງພຶດຕິກຳໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນເພື່ອໃຫ້ເກີດປະໂຫຍດແກ່ຕົນເອງແລະສັງຄົມໂດຍລວມ. ຕໍ່ການຝຶກອົບຮົມໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ມັກເຂົ້າໃຈກັນວ່າເປັນການທີ່ກຸ່ມຄົນຈຳນວນນຶ່ງໄດ້ເຂົ້າໄປຮ່ວມໃນຫ້ອງຝຶກ ນັ່ງຟັງວິທະຍາກອນໃຫ້ຂໍ້ມູນອະທິບາຍເປັນເລື່ອງໆຕິດຕໍ່ກັນໄປແລ້ວ ໃນຊ່ວງທ້າຍອາດມີການມອບໃບຢັ້ງຢືນໃດນຶ່ງໃຫ້ແກ່ຜູ້ເຂົ້າຮັບຝຶກ. ແຕ່ສິ່ງເລົ່ານັ້ນເປັນພຽງແຕ່ເປືອກນອກຂອງຮູບການຫາກບໍ່ໄດ້ແມ່ນເນື້ອແທ້ຂອງການຝຶກອົບຮົມ.

ໃນຄວາມເປັນຈິງການຝຶກອົບຮົມເກີດຂຶ້ນໄດ້ທຸກເວລາ, ອາດມີວິທະຍາກອນຫຼືບໍ່ມີກໍ່ໄດ້ ສຳຄັນຢູ່ທີ່ຜູ້ຊອກສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ໄດ້ມີຂໍ້ມູນທີ່ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ເພີ່ມເຕີມ ແລະຂໍ້ມູນນັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເຂົ້າໃຈກະຈ່າງແຈ້ງຕໍ່ໜ້າວຽກພ້ອມທັງຮູ້ກຳນົດວິທີການນຳໄປໃຊ້ໃຫ້ເກີດປະໂຫຍດໃນຊີວິດປະຈຳວັນ, ເຫັນໄດ້ຄວາມເສຍຫາຍ ແລະປະໂຫຍດຈາກໜ້າວຽກເລົ່ານັ້ນຕໍ່ຕົນເອງ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງນັ້ນຄື ການຝຶກອົບຮົມທີ່ແທ້ຈິງ.

ການຝຶກອົບຮົມຖືໄດ້ວ່າເປັນການສຶກສານອກລະບົບ ແລະກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາຜູ້ໃຫ່ຍເປັນສຳຄັນມີ ຊ່ວງໄລຍະເວລາຈຳກັດແຕ່ຕ້ອງມີການຮຽນຮູ້ ແລະ ມີພຶດຕິກຳປ່ຽນແປງດີຂື້ນກ່ວາເດີມ.

ພຶດຕິກຳຄືການສະແດງອອກຂອງຄົນອາດດ້ວຍການອະທິບາຍເຖິງຄວາມໝາຍ/ຄວາມສຳຄັນ, ຂັ້ນຕອນການປະຕິບັດສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງທີ່ຕົນຮັບຮູ້, ຫຼືອາດດ້ວຍການປະຕິບັດຕົວຈິງໃນຊີວິດປະຈຳວັນ ແລະໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ການງານຕ່າງໆ.

ການປ່ຽນແປງພຶດຕິກຳເກີດຂື້ນໄດ້ນັ້ນແມ່ນຍ້ອນຄົນໆ ນັ້ນໄດ້ມີທັດສະນະ, ຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດອັນໃໝ່ທີ່ດີເກີດຂື້ນ. ເມື່ອຄວາມຮູ້ ແລະຄວາມສາມາດເລົ່ານັ້ນໄດ້ຖືກນຳເອົາໄປຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເຂົ້າໃນວຽກງານຕົວຈິງເຮັດໃຫ້ເກີດມີຜົນຂອງວຽກດີຂື້ນໂດຍຜູ້ນຳປະຕິບັດນັ້ນສາມາດຖອດຖອນໄດ້ບົດຮຽນອັນດີ, ອັນອ່ອນ ແລະມີແນວວິທີປັບປຸງແກ້ໄຂຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງນັ້ນຄືການຮຽນຮູ້ທີ່ແທ້ຈິງຈາກການຝຶກອົບຮົມ. ເພາະສະນັ້ນຖ້າຢາກໃຫ້ຜູ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມຮຽນຮູ້ໄດ້ຢ່າງມີປະສິດຕິພາບມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ມີຜູ້ກະຕຸ້ນ ແລະອຳນວຍຄວບຄຸມໃຫ້ເກີດການຮຽນຮູ້ກ່າວຄືຕ້ອງມີ **ນັກຝຶກ/ ນັກສົ່ງເສີມທີ່ມີຄວາມສາມາດແທ້ໆ.**

- ມີວິທີການຟັງທີ່ດີ
- ມີວິທີການຖາມທີ່ດີ
- ມີວິທີການສັງເກດທີ່ດີ
- ມີວິທີການຂຽນ/ ບັນທຶກທີ່ດີ
- ມີວິທີການເວົ້າທີ່ດີ
- ມີວິທີການໃຊ້ກິລິຍາທ່າທາງທີ່ດີ

ກິລິຍາບົດທີ່ກ່າວມານັ້ນບໍ່ໄດ້ມີສູດຕຳລາຕາຍຕົວ, ສ່ວນໃຫຍ່ຂື້ນກັບບຸກຄະລິກ ແລະລັກສະນະຂອງຄູຝຶກແຕ່ລະຄົນທີ່ຈະດຶງເອົາທ່າແຮງຂອງຕົນອອກມາໄຊ້ໃຫ້ເກີດປະໂຫຍດ, ທັງເປັນການຝຶກຝົນຕົນເອງໄປພ້ອມຕະຫຼອດເວລາທັງນັ້ນກໍ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເນື້ອໃນທີ່ສຳຄັນຕົ້ນຕໍໄດ້ຖືກສົ່ງມອບໃຫ້ແກ່ສຳມະນາກອນຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະເປັນທີ່ເຂົ້າໃຈກະຈ່າງແຈ້ງຂອງໝົດທຸກຄົນ.

2.5. ການຈັດການບໍລິຫານການຝຶກ

ການຝຶກອົບຮົມທຸກຄັ້ງຈະເກີດມີຜົນຮັບທີ່ດີກໍ່ຕໍ່ເມື່ອທີມຄູຝຶກມີຄວາມສາມາດໃນການຈັດການບໍລິຫານລວມທີ່ດີກ່າວຄືເມື່ອມີການວາງແຜນກຳນົດຫຼັກສູດ, ແລ້ວທີມຄູຝຶກຕ້ອງໄດ້ມີການແບ່ງງານກັນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດອັນປະກອບມີ :

- ຕິດຕໍ່ປະສານງານກັບທຸກຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເພື່ອໃຫ້ເກີດການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການຝຶກອົບຮົມໄດ້ຕາມແຜນວາງໄວ້

ການຕົວຈິງໃນວຽກນີ້ໆ ຂອງແຕ່ລະຄົນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄູຝຶກຕ້ອງມີວິທີການຄວບຄຸມເນື້ອໃນໃຫ້ໄດ້ເປັນຢ່າງດີຈຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ການຮຽນຮູ້ຂອງສຳມະນາກອນມີຜົນຮັບທີ່ດີ.

ຂອບເຂດເນື້ອໃນຂອງແຕ່ລະຫົວຂໍ້ຝຶກທີ່ປະກອບເຂົ້າໃນການຝຶກກໍ່ປະກອບມີ 3 ປະເພດຂໍ້ມູນຄື (1) **ສິ່ງທີ່ຕ້ອງໃຫ້ຮູ້ Must know**, (2) **ສິ່ງທີ່ຄວນໃຫ້ຮູ້ should know**, (3) **ສິ່ງທີ່ໜ້າຈະຮູ້ Nice to know ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ຂ້າງເທິງ.**

ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້ຄູຝຶກຕ້ອງກຳໄດ້ວ່າເນື້ອໃນຕົ້ນຕໍທີ່ສຳມະນາກອນຕ້ອງຮູ້ຄືຫຍັງ, ຕ້ອງໄຊ້ເຕັກນິກການຝຶກ, ສື່ປະກອບການຝຶກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເນື້ອໃນເລົ່ານັ້ນໃຫ້ເໝາະສົມ, ໄຊ້ເວລາກັບເນື້ອໃນດັ່ງກ່າວໃຫ້ພຽງພໍ. ສ່ວນສິ່ງທີ່ຄວນໃຫ້ຮູ້ກໍ່ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຖັດລົງມາ. ຖ້າເຫັນວ່າເວລາຍັງມີກໍ່ສາມາດນຳສະເໜີສິ່ງທີ່ສຳມະນາກອນໜ້າຈະຮູ້ເພື່ອເປັນຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ.

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຮຽນຮູ້ຂອງສຳມະນາກອນຕໍ່ເນື້ອໃນຕົ້ນຕໍດັ່ງທີ່ກ່າວມານັ້ນໄດ້ດີ, ຄູຝຶກຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງການນຳໄຊ້ເຕັກນິກ, ການນຳໄຊ້ສື່ / ອຸປະກອນການຝຶກທີ່ເໝາະສົມກັບສະພາບສຳມະນາກອນ, ກັບຄວາມສຳນິສຳນານຂອງຄູຝຶກເອງດ້ວຍ(ເບິ່ງລາຍລະອຽດໃນເອກະສານແຈກ 'ເຕັກນິກການຝຶກອົບຮົມແບບມີສ່ວນຮ່ວມ" ແລະ "ເຕັກນິກພື້ນຖານສຳລັບວິທະຍາກອນ" ຕື່ມອີກ). ນອກນັ້ນບັນດາພຶດຕິກຳຕ່າງໆທີ່ຕ້ອງໄດ້ສະແດງອອກໃນໜ້າຊັ້ນຝຶກກໍ່ຕ້ອງກຳໃຫ້ໄດ້ຢ່າງໜັກແໜ້ນເຊັ່ນ: ຄູຝຶກຕ້ອງ

1. ລັກສະນະທີ່ດີຂອງຄູຝຶກ

ນັກຝຶກອົບຮົມ ຫຼື ຄູຝຶກທີ່ດີຄວນມີລັກສະນະດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- ເປັນຜູ້ທີ່ຍອມຮັບການປ່ຽນແປງ
- ມີຄວາມສຸພາບຮຽບຮ້ອຍ
- ເປັນຜູ້ທີ່ເຕັມໃຈໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ
- ເປັນຜູ້ທີ່ເພິ່ງພາໄດ້ໃນສາຍຕາຂອງສຳມະນາກອນ
- ມີຄວາມຍືດຍຸ່ນໄດ້
- ຈັບຄວາມຮູ້ສຶກຂອງກຸ່ມໄດ້ດີ
- ມີຄວາມຮູ້ໃນເລື້ອງຂະບວນການກຸ່ມດີ
- ເຂົ້າໃຈຂະບວນການຝຶກອົບຮົມດີ
- ມີຄວາມຮູ້ໃນການຖ່າຍທອດບົດຮຽນດີ

ນອກຈາກມີຄຸນລັກສະນະນັກຝຶກອົບຮົມທີ່ດີແລ້ວຕ້ອງກຳໄດ້ສະຖານະການ ແລະ ມີເຕັກນິກການຝຶກເຊັ່ນ: ສະຖານະການທີ່ຄວນກຳໄດ້ມີ:

- ຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ້ອງຝຶກ (ສຳມະນາກອນຕ້ອງການຮູ້ສິ່ງໃດເພີ່ມເຕີມ)
- ຈະຝຶກເລື້ອງຫຍັງ (ສິ່ງທີ່ນຳເຂົ້າຝຶກສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຫຼືບໍ່)
- ຝຶກໃຫ້ໃຜ (ຜູ້ເຂົ້າຮັບການຝຶກມີພື້ນຖານຄວາມຮູ້ແລະທັດສະນະຢ່າງໃດ)
- ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ແບບໃດ(ສະຖານທີ່ຝຶກມີສະພາບຢ່າງໃດ, ຕ້ອງປັບປ່ຽນຢ່າງໃດ)
- ຈະຝຶກວິທີໃດ (ຈະຝຶກແບບໃດ,ດ້ວຍວິທີການອັນໃດຜູ້ເຂົ້າຮັບຝຶກຈຶ່ງຈະຮຽນຮູ້ໄດ້ດີ).

ຢ່າງໃດກໍດີຈຸດເລີ່ມຕົ້ນການຮຽນຮູ້ຂອງຊາວກະສິກອນເພື່ອກ້າວໄປສູ່ການປ່ຽນແປງພຶດຕິກຳໃນການຜະລິດ ແລະຄຸ້ມຄອງນຳໃຊ້ລະບົບຊັບພະຍາກອນໃຫ້ມີປະສິດຕິພາບຂື້ນໄປເລື້ອຍໆ ນັ້ນມັນກ່ຽວພັນຢ່າງສະໜິດແໜ້ນກັບກະໂຕຄູຝຶກ ຫຼື ພະນັກງານສົ່ງເສີມທີ່ມີໜ້າທີ່ໃຫ້ການຝຶກການຕິດຕາມຊຸກຍູ້ຊາວກະສິກອນໂດຍເລີ່ມຈາກການມີຫຼັກສູດການຝຶກທີ່ດີ. ຫຼັກສູດການຝຶກທີ່ດີແມ່ນແນວໃດ?_ຂຽນໄດ້ງາມຈະແຈ້ງ, ມີພາບປະກອບ?, ມີລວດລາຍໃນການຂຽນທີ່ໃຊ້ລະບົບຄອມພິວເຕີຊ່ວຍ? ຫຼືເປັນຫຼັກສູດທີ່ສັ້ນ / ຍາວມີສີສັນດີ?. ທັງໝົດທີ່ກ່າວນັ້ນບໍ່ໄດ້ແມ່ນມາດຖານວັດແທກວ່າຫຼັກສູດການຝຶກຊາວກະສິກອນດີ. ຫຼັກສູດການຝຶກທີ່ດີຕ້ອງເກີດຂື້ນບົນພື້ນຖານຄວາມຕ້ອງການ ແລະຄວາມສົນໃຈຢາກຮຽນຮູ້ຂອງຊາວກະສິກອນກຸ່ມເປົ້າໝາຍ; ມີຈຸດປະສົງຄາດໝາຍກະທັດລັດເຈາະຈົງບັນລຸ ແລະວັດແທກໄດ້; ມີກຳນົດເວລາທີ່ຊັດເຈນ. ສ່ວນເນື້ອໃນໃຈຄວາມຂອງບົດຝຶກກໍ່ຕ້ອງສອດຄ່ອງກ່ຽວຂ້ອງກັບຈຸດປະສົງທີ່ວາງໄວ້. ປົກກະຕິເນື້ອໃນຂອງການຝຶກຈະແຍກອອກໄດ້ເປັນ 3 ປະເພດຄື :

- ສິ່ງຕ້ອງໃຫ້ຮູ້ (Must know)
- ສິ່ງຄວນຮູ້ ແລະ (Should know)
- ສິ່ງທີ່ໜ້າຈະຮູ້ (Nice to know)

ດັ່ງນັ້ນ, ການປະກອບເນື້ອໃນເຂົ້າບົດຝຶກຕົວຈິງໃນໜ້າຫ້ອງຝຶກຕ້ອງໄດ້ເນັ້ນໃສ່ເນື້ອໃນທີ່ເປັນສິ່ງຕ້ອງຮູ້ເປັນສຳຄັນ. ອີກຢ່າງນຶ່ງເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຖ່າຍທອດເຕັກນິກວິທີການຕ່າງໆ ໄປສູ່ຊາວກະສິກອນໄດ້ເກີດການຮຽນຮູ້ສາມາດນຳໄປປະຕິບັດໄດ້ຢ່າງມີຄວາມໝັ້ນໃຈນັ້ນ, ນັກຝຶກອົບ

2.3. ການຄວບຄຸມເວລາ

ຄູຝຶກຕ້ອງສັງເກດເວລາເປັນໄລຍະໆ ເພື່ອຫຼີກເວັ້ນຄວາມຮູ້ສຶກອຶດອັດ, ລຳຄານໃນທີ່ສຸດເສັຍສັດທາການສັງເກດເວລາມີຢູ່ຄື:

- ເວລາສຳມະນາກອນເຂົ້າຫ້ອງຝຶກມີການຂາດເຄື່ອນ ຫຼືບໍ່ ທຽບໃສແຜນວາງໄວ້ຈະປັບປ່ຽນຢ່າງໃດ ຖ້າມີການຂາດເຄື່ອນ
- ສັງເກດການໃຊ້ເວລາຂອງສຳມະນາກອນໃນການຕອບ ຫຼືສົນທະນາບັນຫານຶ່ງໆ ສັ້ນຍາວພຽງໃດຈຶ່ງໄດ້ຂໍ້ສະຫຼຸບ, ເວລາຈະມີພຽງພໍ ຫຼືບໍ່ສຳລັບທັງໝົດຫົວຂໍ້ຝຶກຊຶ່ງຄູຝຶກຕ້ອງມີການຄວບຄຸມ
- ສັງເກດເວລາພັກຜ່ອນ ແລະເລີກຍັງນ້ອຍຫຼາຍພຽງໃດ, ອາດມີການເຕືອນກັນໃນທີມຄູຝຶກ

2.4. ການຄວບຄຸມເນື້ອໃນການຝຶກ

ການຝຶກອົບຮົມທີ່ດີເຖີງຈະມີການວາງແຜນຝຶກແລ້ວກໍ່ຕາມ ແຕ່ຄູຝຶກໃນເວລາຂື້ນຫ້ອງຝຶກຈະຕ້ອງກຳໄດ້ວ່າຕົນເອງຈະນຳເອົາສິ່ງໃດໄປໃຫ້ສຳມະນາກອນຮັບຮູ້ ແລະເຂົ້າໃຈ. ໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ຄູຝຶກຫຼືນັກຝຶກອົບຮົມມັກຄິດວ່າຫົວຂໍ້ໃດທີ່ຕົນເຄີຍຝຶກມາແມ່ນຕົນເອງມີຄວາມຖະນັດເຮັດໄດ້ດີແລ້ວ, ຄັ້ງຕໍ່ມາກໍ່ປະຕິບັດໄປຕາມແບບສະບັບທີ່ເຄີຍຝຶກມາແຕ່ກ່ອນນັ້ນອີກແລ້ວກໍ່ຄະນານາມວ່າຕົນມີຄວາມສຳນິສຳນານໃນເລື້ອງນັ້ນ. ນັ້ນຄືຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຜິດພາດເພາະວ່າຄວາມຮັບຮູ້ຂອງສຳມະນາກອນທີ່ເຂົ້າຝຶກແຕ່ລະຄັ້ງ, ແຕ່ລະຄົນແຕກຕ່າງກັນໂດຍຂື້ນກັບລະດັບວິຊາສະເພາະ ແລະປະສົບ

ຊື່ສຽງລຽງນາມ

- ກະຕຸ້ນໃຫ້ສຳມະນາກອນໄດ້ເກີດຄວາມຮູ້ສຶກວ່າການຝຶກອົບຮົມທີ່ຈັດຂຶ້ນນີ້ແມ່ນເປັນຄວາມຕ້ອງການ ແລະປະໂຫຍດຂອງເຂົາເຈົ້າຫາກບໍ່ແມ່ນເປັນພຽງພາລະກິດຂອງທີມຄູຝຶກຝ່າຍດຽວ, ອາດດ້ວຍການສະເໜີຄວາມເປັນມາ ແລະຈຸດປະສົງການຝຶກໂດຍສືບຕໍ່ດ້ວຍການເວົ້າຈາອ້ອມຮອບໄປເຖິງພາລະກິດຂອງແຕ່ລະຝ່າຍ ແລະເຫດຜົນທີ່ຕ້ອງຮ່ວມກັນຝຶກ
- ຫຼີກເວັ້ນການສ້າງຄວາມລະແວງສົງໃສ, ການບີບບັງຄັບ, ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດລະວ່າງສຳມະນາກອນດ້ວຍກັນ ແລະລະຫວ່າງສຳມະນາກອນກັບຄູຝຶກ. ຕິຖອຍຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ວ່າການເຂົ້າມາຮັບຝຶກເພາະເປັນພັນທະແລະເປັນພຽງພິທີການ.
- ໝັ່ນສັງເກດຄວາມອຶດອັດ, ລັກສະນະທ່າທາງ ແລະຄວາມສົນໃຈຂອງສຳມະນາກອນຕະລອດເວລາເພື່ອທີ່ຄູຝຶກຈະໄດ້ແກ້ໄຂສະຖານະການຖືກຕ້ອງ ແລະທັນການ_ກ່າວຄືບໍ່ໃຫ້ບັນຍາກາດການຝຶກເຄັ່ງຄຽດເກີນໄປ, ມີຜູ້ລຳຄານເບື່ອໜ່າຍ, ມີຜູ້ອາຍ ແລະມີຜູ້ຕື່ນເຕັ້ນຈົນເກີນໄປ. ຄູຝຶກຕ້ອງປັບປ່ຽນສະຖານະການໃຫ້ໄດ້ເມື່ອເກີດສິ່ງໃດນຶ່ງທີ່ກ່າວມານັ້ນຂຶ້ນ.
- ບັນຍາກາດໃນຊ່ວງພັກຜ່ອນ: ຄູຝຶກຄວນສັງເກດທ່າທີ, ທັດສະນະຄວາມສົນໃຈຂອງສຳມະນາກອນຕໍ່ສິ່ງທີ່ໄດ້ນຳສະເໜີຜ່ານໄປໃນຫ້ອງນັ້ນວ່າເປັນຢ່າງໃດ ອາດດ້ວຍການຮ່ວມໂອ້ລົມແບບບໍ່ເປັນທາງການພະຍາຍາມຊັກຖາມເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຂໍ້ຄິດເຫັນດ້ວຍໃຈຈິງ ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ເປັນການບີບບັງຄັບ

ຮົມຕ້ອງຮູ້ຂັ້ນຕອນວິທີການສ້າງຫຼັກສູດຢ່າງໜັກແໜ້ນໂດຍກຳໄດ້ວ່າໃນແຜນຝຶກທີ່ດີນຶ່ງໆຕ້ອງປະກອບມີ :

- ເລື້ອງຂອງການຝຶກ ?
- ຈຸດປະສົງລວມຂອງການຝຶກ ?
- ບັນດາຫົວບົດຝຶກມີອັນໃດແດ່ ? ພ້ອມທັງການອອກແບບພາກວິຊາ ແລະ ຕາຕະລາງຝຶກ
- ກຳນົດເວລາ ແລະສະຖານທີ່ຝຶກ ?
- ກຸ່ມເປົ້າໝາຍ ແລະທີມວິທະຍາກອນມີໃຜ /ເທົ່າໃດ ?
- ຂັ້ນຕອນ/ວິທີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການຝຶກເປັນຢ່າງໃດ ?
- ງົບປະມານການຝຶກເທົ່າໃດ ?

ນັ້ນຄືຫຼັກສູດ / ແຜນລວມໃນການຝຶກອົບຮົມ ແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ຕ້ອງມີ, ສ່ວນຫົວບົດຝຶກ ແຕ່ລະບົດໃນແຕ່ລະວັນຝຶກນັ້ນ ກໍ່ຕ້ອງມີການອອກແບບສະເພາະເປັນລາຍວິຊາໄປຊຶ່ງຮຽກກັນວ່າການອອກແບບພາກວິຊາ, ຊຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນທີ່ສຸດສຳລັບການຝຶກໃນແຕ່ລະວັນ ເພາະສະພາບການຝຶກອາດມີການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນໄດ້ອັນມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຄູຝຶກອາດໄດ້ປ່ຽນແປງຮູບແບບແລະວິທີການຝຶກ ຫຼືແມ່ນແຕ່ເນື້ອໃນການຝຶກກໍ່ອາດມີການປ່ຽນແປງໄດ້ແລ້ວແຕ່ສະພາບການຮຽນຮູ້ ແລະຄວາມສົນໃຈຂອງສຳມະນາກອນ. ຢ່າງໃດກໍ່ດີສ່ວນປະກອບທີ່ສຳຄັນຂອງພາກວິຊາລວມມີ: ຊື່ເລື້ອງຝຶກ, ຫົວບົດຝຶກ, ຈຸດປະສົງສະເພາະຂອງບົດຝຶກ, ເນື້ອໃນບົດຝຶກ, ວິທີການຝຶກ,ສື່ ແລະ ອຸປະກອນທີ່ຈະໃຊ້ຝຶກ, ເວລາຝຶກ

ທີ່ກ່າວຂ້າງເທິງແມ່ນເປັນພຽງຂໍ້ຄິດເຫັນເພື່ອເປັນກອບຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງການຝຶກອົບຮົມ ຫາກບໍ່ແມ່ນການເຈາະຈົງວ່າອ່ານແລ້ວປະຕິບັດໄດ້ທັນທີ. ເພາະເວລາປະຕິບັດວຽກຕົວຈິງແມ່ນ ມີຈຸດປະສົງຄາດໝາຍສະເພາະ, ມີຫຼາຍອົງປະກອບ ແລະ ເງື່ອນໄຂຈຳເປັນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງສຳພັນຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນໃນວຽກນີ່ງໆ.

ຕົວຢ່າງ: ການຝຶກອົບຮົມຊາວນາ, ດັ່ງທີ່ໜ່ວຍ CETDU ພະແນກວິຊາການຂອງກອງສົ່ງເສີມ ກປ ໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດມາແລ້ວມີເປົ້າໝາຍເພື່ອເຮັດ**ໃຫ້ເກີດການຈັດຕັ້ງປັບປຸງກຸ່ມຜູ້ຜະລິດ / ນຳໃຊ້ນ້ຳໃນເຂດທີ່ມີຊົນລະປະທານ, ໃຫ້ເກີດມີຜູ້ນຳ ແລະຄະນະບໍລິຫານງານກຸ່ມທີ່ເກັ່ງ, ມີວິຊາການບ້ານໃນກຸ່ມທີ່ເກັ່ງ / ດີ , ແລະມີໝາກຜົນການຜະລິດທີ່ຫຼາຍປະຊາຊົນສ່ວນຫຼວງຫຼາຍເພິງພໍໃຈ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ກຳນົດຂະບວນການ ແລະຍຸດທະວິທີການປະຕິບັດຕົວຈິງດັ່ງລຸ່ມນີ້:**

ຂະບວນການຝຶກອົບຮົມຊາວກະສິກອນທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດ

ຄູຝຶກລະດັບສູນກາງລົງສຶກສາສົມທົບ ແລະປະເມີນສະພາບຄວາມຕ້ອງການຂອງເມືອງ ແລະກະກຽມຂັ້ນຕອນຂະບວນການ ເຄື່ອງມືການສົ່ງເສີມ

RSA-- _ Rural System Assessment
TNA- _ Training Need Assessment
FT _ Farmer Training
PT _ Provincial Trainer
DT _ District Trainer

- ບໍ່ຄວນແຍກຜູ້ຍິງຜູ້ຊາຍນັ່ງເປັນຝ່າຍເປັນກຸ່ມ

2.2. ການຄວບຄຸມບັນຍາກາດ

ບັນຍາກາດການຝຶກເປັນປັດໃຈສຳຄັນທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດການຮຽນຮູ້ຂອງສຳມະນາກອນ. ເພາະສະນັ້ນຄູຝຶກຕ້ອງມີເຕັກນິກໃນການຄວບຄຸມບັນຍາກາດການຝຶກອົບຮົມທີ່ດີຊຶ່ງປະກອບມີ:

- ບັນຍາກາດຊ່ວງກ່ອນເຂົ້າຫ້ອງຝຶກ: ຊ່ວງນີ້ເປັນຊ່ວງເຕົ້າໂຮມສຳມະນາກອນ ຫຼືລົງທະບຽນຕ່າງໆ ຊຶ່ງເປັນຊ່ວງທີ່ຄູຝຶກຕ້ອງໄດ້ສັງເກດບັນຍາກາດຢ່າງລະມັດລະວັງພໍສົມຄວນ. ເພາະບາງສຳມະນາກອນອາດມີຄວາມກັງວົນນຳຄອບຄົວເຮືອນຊານ, ອາລົມເສຍ, ອາດມີຄວາມເພີດເພີນເມື່ອໄດ້ພົບພໍ້ກັນອີກ, ມີຂໍ້ສົງໃສຕ່າງໆນາໆ. ສຳມະນາກອນອາດມີການລວມກຸ່ມສົນທະນາເປັນກຸ່ມຍ່ອຍຕາມອັດທະຍາໃສ. ຊ່ວງນີ້ຄູຝຶກຕ້ອງສັງເກດໃຫ້ຮູ້ສະພາບລວມຂອງສຳມະນາກອນຈາກສີໜ້າ, ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ, ໂສກເສົ້າ , ຈາກປະເດັນເລື້ອງສົນທະນາ ແລະສຳນຽງຄຳເວົ້າຕ່າງໆ ເພື່ອທີ່ໃນເວລາເລີ່ມເຂົ້າຫ້ອງຝຶກຈະໄດ້ແກ້ໄຂໃຫ້ສະຖານະການດີຂຶ້ນພ້ອມທີ່ຈະສຸມຈິດໃຈໃສ່ການສົນທະນາແລກປ່ຽນຄວາມຄິດເຫັນຢ່າງເປັນກັນເອງໄດ້.
- ໃນເວລາເຂົ້າຫ້ອງຝຶກແລ້ວ: ຄວນສ້າງບັນຍາກາດໃຫ້ເກີດການຮັບຮູ້ຊຶ່ງ ກັນ ແລະກັນ, ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນເປັນກັນເອງ, ຫາຍຂໍ້ສົງໃສຕ່າງໆນາໆກ່ອນຈະເລີ່ມເຂົ້າເນື້ອໃນຝຶກອາດດ້ວຍວິທີນຳສະເໜີຕົວຊຶ່ງກັນ ແລະກັນເພື່ອຮູ້ວ່າໃຜເປັນໃຜ, ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຫຍັງພິເສດໃນຊຸມຊົນ ຫຼືໄດ້ຮູ້

ຝຶກອົບຮົມ. ແຕ່ສ່ວນລາຍລະອຽດທາງເຕັກນິກອັນສຳຄັນຕົ້ນຕໍທີ່ນັກຝຶກອົບຮົມຕ້ອງມີຂີດຄວາມສາມາດ ແລະ ຄວາມຖະນັດໃນການປະຕິບັດ**ເມື່ອເຂົ້າຫ້ອງຝຶກຕົວຈິງ**ເພື່ອໃຫ້ຊາວບ້ານ**ເກີດການຮຽນຮູ້ ແລະຢາກນຳເອົາໄປປະຕິບັດ**ນັ້ນນັກຝຶກອົບຮົມ ຫຼືຄູຝຶກຕ້ອງໄດ້ຝຶກຝົນຈິງຈັງໃນເລື່ອງທີ່ຈະໄດ້ກ່າວຕໍ່ລົງໄປນີ້ :

2. ເຕັກນິກພື້ນຖານສຳຄັນສຳລັບການຄວບຄຸມຫ້ອງຝຶກ

2.1. ການຈັດສະຖານທີ່ຝຶກອົບຮົມ

ຫ້ອງຝຶກອົບຮົມເປັນສ່ວນນຶ່ງທີ່ມີຜົນກະທົບ ໃນທາງລົບຕໍ່ການຮຽນຮູ້ຖ້າຫາກບໍ່ມີການຈັດການທີ່ເໝາະສົມ. ຫ້ອງຝຶກອົບຮົມຊາວນາໃນຊົນນະບົດສ່ວນໃຫຍ່ຈະເປັນຫ້ອງປະຊຸມຂອງປົກຄອງບ້ານ, ໂຮງຮຽນຂອງບ້ານ, ວັດ... ຫາກບໍ່ແມ່ນມີຫ້ອງຝຶກສະເພາະທີ່ມີອຸປະກອນຮັບໄຊ້ຄົບຖ້ວນເພາະສະນັ້ນ, ຄູຝຶກແຂວງ, ຄູຝຶກເມືອງຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຄື:

- ຈັດບ່ອນນັ່ງຂອງສຳມະນາກອນ (ຊາວບ້ານ) ໃຫ້ເໝາະສົມນັ່ງສະບາຍບໍ່ແອະອັດ, ສາມາດສັງເກດເຫັນໜ້າຕາທຸກຄົນໄດ້ດີ, ບໍ່ຫ່າງໄກຈາກບ່ອນວິທະຍາກອນເກີນໄປ
- ມີສະພາບອາກາດຖ່າຍເທດີ ປາດສະຈາກກິ່ນ ແລະສຽງລົບກວນ, ສະອາດ
- ຖ້າຈັດການໄດ້ກໍ່ຄວນໃຫ້ອຸນະຫະພູມຢູ່ໃນລະດັບທີ່ທຸກຄົນຮູ້ສຶກສະບາຍ
- ທີ່ຕັ້ງຂອງອຸປະກອນການຝຶກ (ກະດານຂາວ, ແຜ່ນປ້າຍ, ບ່ອນຕິດເຈ້ຍຕ່າງໆຕ້ອງໃຫ້ທຸກຄົນເຫັນ ແລະອ່ານໄດ້ສະບາຍ, ບໍ່ໄກແລະໃກ້ເກີນໄປ)

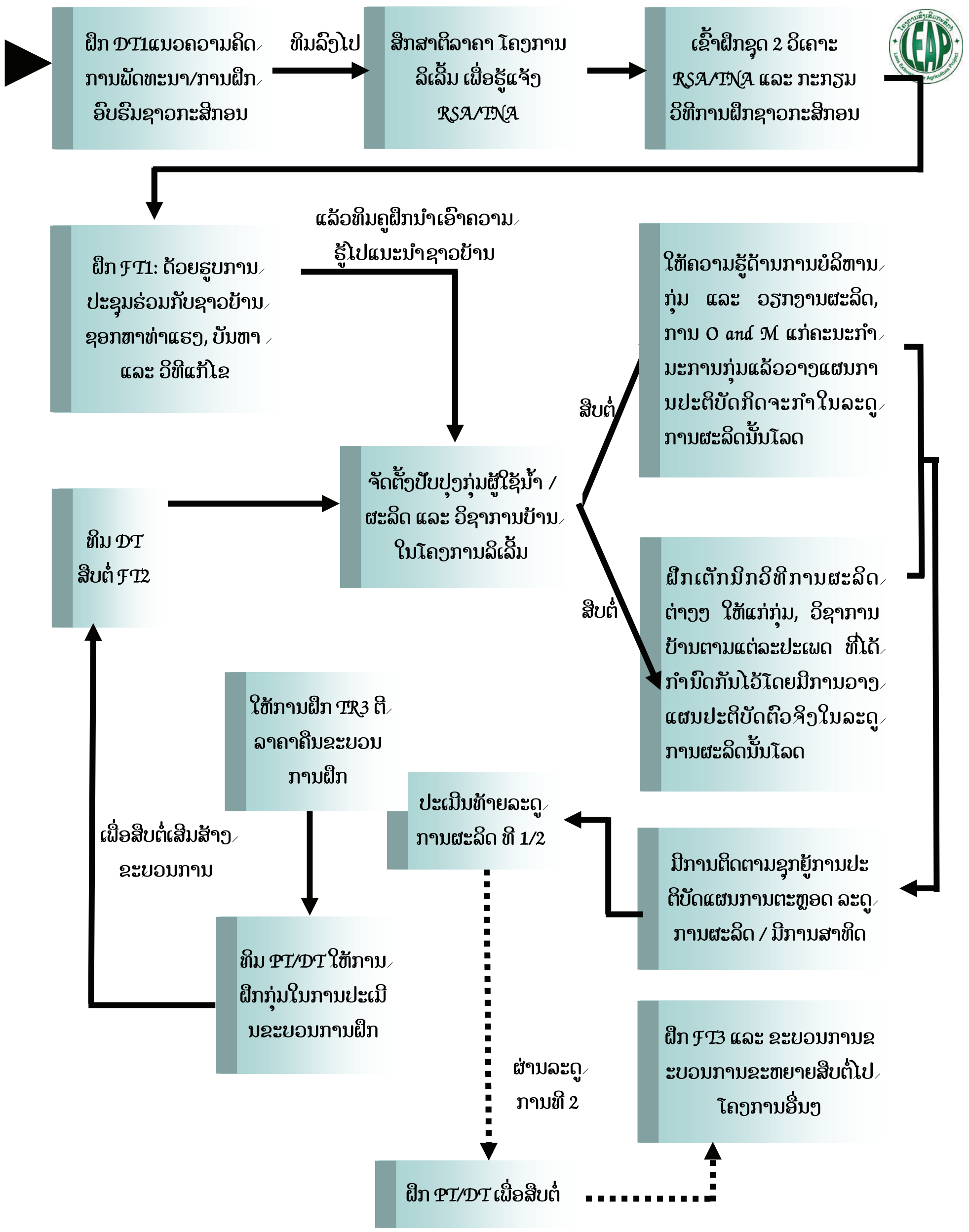

ຢາກໃຫ້ເປົ້າໝາຍທີ່ກ່າວມານັ້ນເກີດມີຜົນທາງຮູບປະທຳມີຄວາມ

ຈຳເປັນທີ່ນັກຝຶກອົບຮົມ ຫຼືຄູຝຶກທຸກລະດັບຕ້ອງໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແລະປະຕິບັດໄດ້ແທ້ໆໃນເລື້ອງຂະບວນການຝຶກຊາວກະສິກອນອັນເປັນກຸ່ມເປົ້າໝາຍສຸດທ້າຍຂອງພວກເຮົາ. ເພາະການພັດທະນາ ຫຼືການປັບປຸງປ່ຽນແປງຕົວຈິງຈະເກີດຂື້ນໄດ້ນັ້ນ ຕ້ອງແມ່ນປະຊາຊົນຜູ້ຜະລິດເປັນຜູ້ສ້າງ / ຜູ້ເຮັດ, ພວກເຮົາພະນັກງານທີ່ນອນໃນກົນໄກການຈັດຕັ້ງລັດ ແມ່ນມີບົດບາດໜ້າທີ່ເປັນພຽງຜູ້ລະດົມຂົນຂວາຍ, ໃຫ້ຄວາມຮູ້, ໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແນະນຳ ແລະໃຫ້ບໍລິການທາງວິຊາການແກ່ປະຊາຊົນ, ຫາກບໍ່ແມ່ນມີໜ້າທີ່ໄປເຮັດແທນປະຊາຊົນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ກອບຄວາມຄິດທີ່ສຳຄັນໃນການຈັດຝຶກອົບຮົມ ແລະສົ່ງເສີມຕ້ອງເລີ່ມຈາກຂໍ້ສົມມຸດຕິຖານທີ່ວ່າ "ການຝຶກອົບຮົມຊາວກະສິກອນຈະເກີດປະສິດຕິພາບໄດ້ນັ້ນ ກໍ່ຕໍ່ເມື່ອ"

- ການຝຶກນັ້ນມີຄວາມສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຊາວກະສິກອນກຸ່ມເປົ້າໝາຍ
- ການຝຶກນັ້ນມີຄວາມສອດຄ່ອງກັບລະດູການຜະລິດຕົວຈິງຂອງຊາວກະສິກອນ
- ເນື້ອໃນການຝຶກຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບລະດັບຄວາມສາມາດ ໃນການຮຽນຮູ້ຂອງກຸ່ມເປົ້າໝາຍ
- ຝຶກແລ້ວຕ້ອງໃຫ້ໄດ້ມີການນຳໄປປະຕິບັດຈິງໃນບ່ອນຜະລິດໂລດ
- ຝຶກແລ້ວຕ້ອງໄດ້ມີການຕິດຕາມຊຸກຍູ້ / ແນະນຳຈົນໃຫ້ເຫັນຜົນການປະຕິບັດ
- ມີການຕີລາຄາຖອດຖອນບົດຮຽນຮ່ວມກັນທຸກຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ
- ຜູ້ຝຶກ / ສົ່ງເສີມຕ້ອງມີຄວາມໝັ້ນໃຈ

ເພື່ອຕອບສະໜອງໃຫ້ການຝຶກ ເກີດປະສິດຕິພາບຈິງໆນັ້ນ, ຄູຝຶກທຸກຄົນຕ້ອງໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານການຝຶກການສົ່ງເສີມດັ່ງລຸ່ມນີ້ :

- ກຳແໜົມເປົ້າໝາຍລວມຂອງກິດຈະກຳການສົ່ງເສີມ ຫຼື ພັດທະນານັ້ນໆ
- ສຶກສາ, ຮັບຮູ້ຄວາມຕ້ອງການໃນການຝຶກ ແລະແນວຄິດຈິດໃຈຂອງປະຊາຊົນຜູ້ຜະລິດ
- ກຳນົດບຸກຄົນເປົ້າໝາຍເພື່ອໃຫ້ການຝຶກອົບຮົມຢ່າງຖືກຕ້ອງເຈາະຈິງຕາມຄວາມຕ້ອງການທີ່ມີ
- ວາງແຜນຝຶກແຕ່ລະເລື້ອງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງແຕ່ລະກຸ່ມເປົ້າໝາຍ
- ຈັດຕັ້ງການຝຶກໃຫ້ແຕ່ລະກຸ່ມເປົ້າໝາຍຢ່າງສອດຄ່ອງກັບໄລຍະເວລາໃນການນຳເອົາບົດຮຽນໄປປະຕິບັດເຂົ້າໃນການຜະລິດຕົວຈິງໂລດ
- ປະສານງານ ແລະໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນເງື່ອນໄຂ / ປັດໃຈຕ່າງໆ (ກໍລະນີຈຳເປັນ ແລະຈັດຫາໄດ້)
- ຕິດຕາມຊຸກຍູ້ການປະຕິບັດຕົວຈິງຂອງຊາວບ້ານເປັນປະຈຳເພື່ອໃຫ້ຄຳແນະນຳເພີ່ມເຕີມກັບທີ່ຢ່າງທັນການແນໃສ່ໃຫ້ຊາວບ້ານເຮັດໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງແທ້ໆໃນທີ່ສຸດຈຶ່ງຈະເພິ່ງພາຕົນເອງໄດ້
- ຮ່ວມກັບຊາວບ້ານປະເມີນຜົນການນຳເອົາຄວາມຮູ້ໄປໃຊ້ນັ້ນໄດ້ຜົນຢ່າງໃດ, ມີຂອດໃດທີ່ຄວນແກ້ໄຂ ແລະສິ່ງໃດກ່ຽວຂ້ອງກັບໃຜຕ້ອງແກ້ແລ້ວວາງແຜນປະຕິບັດໃນລະດູການຕໍ່ໄປ.

ທີ່ກ່າວມານັ້ນຄືພາບລວມ ຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຂະບວນການ